

ZONDER ROEPING GEEN ACTIE

De familie Aalbers in hun SGJ-gezinshuis in Kampen.

STERKE ROEPINGEN, ROEPINGEN DIE DE MIST INGAAN EN TWIJFEL AAN HET FENOMEEN. DAT IS DE OOGST VAN EEN VERZOEK AAN LEZERS OM ERVARINGEN MET HUN ROEPING IN TE STUREN. DEZE ZOMER EEN SELECTIE VAN DEZE VERHALEN. VANDAAG DEEL 2: HAROLD EN ERNA AALBERS GINGEN EEN SGJ-GEZINSHUIS LEIDEN.

► KAMPEN

Vier jaar geleden zaten Harold en Erna Aalbers beiden in het onderwijs. Hij was directeur van een basisschool in Enschede, zij stond als invalkracht voor de klas op de school waar hun vier kinderen zaten. Tot er een advertentie verscheen in het *Nederlands Dagblad* waarin SGJ Christelijke Jeugdzorg een echtpaar met kinderen zocht om leiding te geven aan een gezinshuis voor pleegkinderen in Kampen. 'Dat sloeg bij ons in als een bommetje. Ik zag de functie in de krant staan en werd er zo door geraakt dat het zweet me uitbrak', vertelt Erna. 'We hebben dat ervaren als een teken van God', vult haar man aan. Klonk hier Gods roepstem, was de vraag die hen vanaf dat moment in de greep hield. Die haakte overigens aan bij een sluimerende wens van de familie Aalbers. Erna (40) had altijd oog voor kinderen die het in de reguliere zorg niet redden, zegt ze. Harold (41): 'Wat heb je eraan breuken te leren als je zelf gebroken bent. We merkten dat onze armen te kort zijn om kinderen met problemen te helpen.

Daar was geen ruimte en tijd voor. Nu kregen we de kans om zorg aan kwetsbare kinderen te bieden.' Kwestie van doen, zou je zeggen. Dat was niet vanzelfsprekend, legt het echtpaar Aalbers uit. Ze hechten aan zekerheid. Twee banen bieden vaste inkomsten. Ze hadden een eigen huis. Hoe reageren hun vier kinderen? 'Bovendien ben ik erg gesteld op mijn privacy. Maar in een gezinshuis kom je nauwelijks aan jezelf toe', zegt Erna eerlijk.

bevestiging

De weg naar het daadwerkelijk schrijven van de sollicitatiebrief werd geplaveid met bidden en gesprekken met vrienden. Hun kroost reageerde gelukkig enthousiast. 'Als dat niet het geval was, hadden we het project uit ons hoofd gezet', zegt vader Aalbers. Weer gaf een artikel in het *ND* een voor hen noodzakelijk zetje. Midden in hun bezinningsperiode verscheen er in de krant een artikel van ds. Leo Smelt. Waarom zijn christenen bewogen met anderen in nood? Om Gods liefde uit te delen aan gebrokenen, luidde zijn antwoord. 'Deze predikant verwoordde precies onze motivatie. We zagen dit als een bevestiging', aldus Harold. Smelt haalde ook Matteüs 9: 37 aan: de oogst is groot, maar er zijn weinig arbeiders. De zondag erna stond de dienst in hun vrijgemaakt-gereformeerde gemeente in het teken van de pleegzorg. 'Dat wisten wij niet. Vrienden achter ons begonnen te grinniken en fluisterden: "twijfelen jullie nu nog"?' Het laatste zetje kwam toen de predikant aan degenen in de kerk 'die in hun hart bezig zijn met pleegzorg' dezelfde tekst ter overdenking meegaf die Smelt aanhaalde in zijn stuk, Matteüs 9: 37. Ze hakten de knoop door en gingen naar Kampen.

Hoewel de woningmarkt onder druk stond, verkochten ze binnen enkele weken hun huis. In dezelfde tijd vond Harold een baan als directeur op een christelijke basisschool in Swifterbant. 'Dat hebben we gezien als een knipoog van God.'

beschadigd

Harold en Erna Aalbers staan nu drie jaar aan het hoofd van het gezinshuis. Ze zeggen mooie en moeilijke momenten te hebben gekend. Ontroerend was de doop van een 15-jarige pleegdochter, die via het SGJ-gezinshuis Jezus verder mocht leren kennen. Aan de andere kant konden ze soms moeilijk hun liefde kwijt aan de pleegkinderen. Die zijn vaak zo beschadigd dat ze dat maar beperkt aankunnen. 'We moeten dus vertrouwen op Jezus. Hij is immers wel in staat deze kinderen te bereiken met zijn liefde', ervaart Harold. Er kwam een periode waarin hun roeping de kurk was waarop ze dreven. De taak was zo zwaar dat Erna even in retraite ging. 'Maar God heeft ons nooit beloofd dat het gemakkelijk zou gaan.' Ze ontdekte schilderen als hobby. 'Dan kom ik tot rust.' Hadden ze achteraf niet een stap moeten zetten, zonder dat lange traject van wikkelen en wegen? 'Dan waren we niet gegaan', zegt Erna beslist. Harold: 'We zijn dit avontuur met Hem begonnen. Een plan eerst bij Hem neerleggen is voor ons een vanzelfsprekende stap en ook een teken van nuchterheid.' <

ndmeedenken

Over dit artikel werd meegedacht door lezers. Wilt u ook meedenken? Ga naar ndmeedenken.nl of mail naar meedenken@nd.nl